

* * *

Сині-сині гори,
ніби крила синього птаха...
Чи були ми раніше щасливими –
на цій землі, під цим небом?
Завжди щось ламається,
щось псується,
і тільки годинник з боєм
на стіні дідусевої хати
залишається таким,
як і раніше.
А ми прокидаємося,
де сині-сині гори,
та вже немає синього птаха.

* * *

Там, де по пояс полини,
Вже лине пісня,
І повертаються з війни
Зірки воскреслі.

Вже повертаються хати,
Лелеки, люди,
Їм здичавілі самоти
Стискали груди.

Вже повертаються... Тікай
Північний враже.
Нічне намисто відгорить,
Зорю розв'яже.

Не спи, співай, моя душе!
Червлене сонце
На поміч світу вируша,
Де жах, як стронцій

На зачарованих стежках,
Льодами скутих.
І бути нам по молитвах,
По вірі бути.

Там, де бузкові рушники
Зорю тримають,
Птахи надії п'ють з руки
Й попід громами.

АДАМ І ЄВА

Тоді в раю були ми,
Ще в раю.
Там тиша говорила першоданна,
І говорили навіть сни прадавні,
Така вже тиша твориться в раю.

Ти був мені дарований тоді,
А я тобі.
Світанки і причали
Тоді ще не кінчалися ночами,
А ми були. Ще ми були тоді.

Тепер окремо.
Ти – це тільки ти.
І я одна, сама собі жар-птиця.
І проступають на камінні лиця,
Бо тиша не кричить від самоти.

* * *

Не пишеться, не мариться, не спиться,
І тільки потяги за лісом гуркотять.
Грім у пітьму встромляє гострі списи,
На них написані рядки мого життя.